

Kateřina Konečná

1. 11. 2017 – 31. 1. 2018

OBČASNÍK

Reforma Dublinské dohody

Dublinské dohody reprezentují nařízení EU, které určuje, že žádost cizince o azyl musí být projednána a následně rozhodnuta pouze v jedné členské zemi Evropské unie. Tyto dohody byly ustanoveny v roce 2013 a v současnosti platí již jejich 3. verze, nazvaná Dublin III. Nyní, kdy se státy evropské osmadvacítky (zejména na březích Středozevního moře – Itálie) potýkají s přílivem nových migrantů ze severní Afriky, se poslední verze Dublinských dohod stala neadekvátní. Proto výbor pro občanské svobody (LIBE) ve druhé polovině letošního října schválil návrh verze nové. Vyjednávací mandát EP k návrhu reformy tohoto nařízení, o kterém se teprve bude jednat na dialogu (interinstitucionální jednání mezi Evropským parlamentem, Evropskou komisí a Radou Evropské unie), byl schválen na plenárním zasedání EP, které se konalo 16. listopadu ve Štrasburku. Mandát k vyjednávání byl schválen v poměru 390 hlasů pro, 175 proti a 44 se zdrželo. Spolu s některými českými kolegy (za KSČM jsem pozměňující návrhy podepsala já a kolega Maštálka) a částí europoslanců z Visegrádských zemí, jsme se pokusili z vyjednávacího mandátu EP vyřadit nejkontroverznější ustanovení, jako je povinný mechanismus přerozdělování žadatelů o azyl. Chtěli jsme, aby tento mechanismus byl, pokud nutně musí existovat, pouze na dobrovolné bázi. Taktéž jsme chtěli z mandátu vyřadit širokou definici rodiny v rámci azylových kritérií, sankce pro státy, jež se systému nebudou účastnit, a řadu dalších drobnějších, nicméně kontroverzních věcí. Nasbírali jsme dostatek podpisů, aby se o našem alternativním návrhu hlasovalo na plénu EP. Nicméně v hlasování byl tento návrh většinou odmítnut. Co se tedy nachází v přijatém vyjednávacím mandátu EP?

Mezi klíčové body návrhu, který připravila europoslankyně Cecilia Wilkström (skupina ALDE – působí v ní české ANO), patří posílení bezpečnostních opatření (všichni, kteří žádají o azyl, musí být při příchodu zaregistrováni), rychlejší postupy (jak pro udělení azylu, tak i pro deportaci nevhodných žadatelů), žadatelé o azyl by se neměli pohybovat mezi zeměmi a měli by se řídit určitými pravidly, členské státy se musí podílet a sdílet odpovědnost za uchazeče o azyl. Tento návrh přišel také s několika dalšími opatřeními, mezi které patří například: včasné filtrování žadatelů o azyl s velmi malou pravděpodobností přijetí, registrace a ověření bezpečnosti po příjezdu, rychlejší sjednocení rodin, zvláštní pozornost dětem, bohužel již onen nešťastný zmíněný automatický mechanismus přemístění a zajištění plné účasti všech členských států. Celý „nový“ postup přijetí azyllanta by tak měl dostat podobu údajně preciznějšího procesu. Ihned po příchodu uchazeče o azyl do členského státu Evropské unie (ať už se jedná o letiště či klasickou hranici) mu musí být sejmuty otisky prstů, načež bude podroben kontrole v jednotlivých databázích EU dle příslušných údajů. Samozřejmě bude posouzeno, zdali je pravděpodobné, že uchazeč dostane azyl. Pokud první částí přijímacího procesu úspěšně projde, bude zjištěno, zda má, či nemá v určitém státu Evropské unie rodinné příslušníky nebo jestli má na daný stát nějaké vazby (držitel diplomu). Pokud se prokáže, že vazby má, je daný žadatel do tohoto státu převeden. Jestliže se prokáže pravý opak, tedy že nemá k jakémukoliv státu vztah, jsou mu nabídnuty k volbě čtyři země, které mají v daném okamžiku nejmenší počet žadatelů o azyl podle daných kritérií. Daný stát po příjezdu uchazeče provede další bezpečnostní kontrolu a poté posoudí, zdali mu udělí v souladu s pravidly EU a mezinárodními úmluvami ochranu. Pokud ano, tak tento stát zůstává po dobu následujících pěti let za uprchlíka odpovědný. V této lhůtě může migrant požádat o povolení k trvalému pobytu. Otázka přerozdělování uprchlíků do jednotlivých zemí podle kvót bude dále pokračovat, resp. je součástí návrhu této reformy. Uprchlíci by měli být přerozdělováni do členských zemí průběžně, ne jen nárazově. O budoucí podobě nových kvót budou mít možnost rozhodovat jednotlivé členské země Unie s tím, že se musí všechny státy jednomyslně shodnout na jejich přijetí. Pokud bude jeden stát hlasovat proti těmto „kvótám“, tak nebudou schváleny, což je velice pravděpodobné, když přihlídneme k pozici zemí střední a východní Evropy.

Ráda bych vás ujistila, že celá reforma je v současnosti teprve někde v polovině své legislativní cesty a je ještě množství času jak návrh ovlivnit. My v Evropském parlamentu jsme udělali vše, co bylo v našich silách, abychom návrh poslali do dalšího jednání co nejméně kontroverzní. Bohužel bylo nás málo. Vše je teď hlavně v rukou členských zemí a jejich diplomatických aparátů, které budou mít v přijetí tohoto systému poslední slovo. Proto by si budoucí český premiér i vláda měli setsakramentsky rychle uvědomit, o čem se nyní jedná, abychom nedopadli jako u vyjednávání směrnice o zbraních, kdy silná slova budou určena do ČR, ale v EU nikdo vyjednávat nebude. Nyní je čas pro vládu, aby začala konat ve prospěch českých občanů. Ale chce to hned a velmi intenzivně.

Provádění Evropské strategie pro pomoc osobám se zdravotním postižením

Vystoupení na plénu Evropského parlamentu

Vážené dámy, vážení pánové,

Jsem bytostně přesvědčena, že síla společnosti se určuje mimo jiné i podle toho, která se chová k těm v těžké životní situaci. Osoby se zdravotním postižením během svého života čelí mnoha překážkám a je úkolem solidární společnosti jim pomáhat v jejich odstraňování. Jádrem strategie pro pomoc osobám se zdravotním postižením proto musí být rovnost a zákaz diskriminace. Jak v otázce přístupu ke zdravotní péči, tak v přístupu k práci, vzdělávání, sociální ochraně apod. Zapomínat bychom neměli ani na zajištění lepších podmínek pro rodinné příslušníky, kteří jsou často činní jako neplacení pečovatelé. Osobně si totiž velmi vážím všech, kteří dávají velmi fyzicky a psychicky náročnou pomoc svým rodinným příslušníkům se zdravotním postižením. Dámy a pánové, pečujme o osoby v těžké životní situaci, neboť jinak nemůžeme mluvit o civilizačních hodnotách.

Stručně a jasně – bohatí bohatnou a zbytek ne

Jsem čím dál více přesvědčena, že jsou čísla, která nevidíme či zcela ignorujeme – „42 lidí na Zemi vlastní tolik peněz jako 3,7 miliardy těch nejchudších dohromady“; – „osmdesát dva procent celosvětového bohatství spadlo na účty jednoho procenta všech lidí“; – „narostl rekordní počet miliardářů, konkrétně jeden každé dva dny, zatímco nejméně majetná část světové populace nezbohatla o korunu.“ Takže stručně a jasně – bohatí bohatnou a zbytek ne. Přejí krásnou lyžovačku do Davosu, zatímco ostatní jdou do práce, bojí se o finanční stabilitu rodiny (či bojují se zadlužením), mladé páry neví, jestli si budou moct dovolit vlastní rodinu, mladé rodiny s dětmi neví, jestli si budou někdy moct dovolit vlastní bydlení, pracovníci se bojí o výši svého důchodu a důchodci živoří.

Záchrana životů: zvyšování bezpečnosti vozidel v EU

Vystoupení na plénu Evropského parlamentu

Vážené kolegyně, vážení kolegové,

děkuji panu zpravodaji a stínovým zpravodajům za konstruktivní a podnětnou práci. Jsem ráda, že se mnoho mých návrhů dostalo do zprávy, která působí velmi energicky a ambiciózně. Nemůže být pochyb o tom, že se jedná o zásadní témata, která si zaslouží naši pozornost. V roce 2016 přišlo v EU při dopravních nehodách o život 25 500 osob a dalších 135 000 utrpělo vážná zranění. Přestože je na tom Evropa ve srovnání s ostatními kontinenty dobře, můžeme dělat pro ochranu životů více. Zpráva se proto věnuje např. asistenčním systémům pro řidiče, které výrazně zlepšují bezpečnost silničního provozu, a vyslovuje se pro jejich montáž do všech nových aut.

Moderní doba však přináší v tématu bezpečnosti na silnicích řadu významných otázek. Podle odborníků bude v roce 2020 na silnicích zhruba 10 milionů samořidičích aut. Zcela elementární otázkou je, kdo by měl mít v takovémto dopravním prostředku „hlavní slovo“ – auto, či člověk? Jsem přesvědčena, že musí platit, že člověk je ten, kdo má nad vším hlavní kontrolu. Automatizace dopravy nemá sloužit k tomu, aby se z řidiče stal sluha, ale má být pánem, který využívá technologie ku prospěchu všech účastníků provozu.

Přestože debaty nad touto zprávou připomínaly často sci-fi romány, nemůže být pochyb o tom, že budoucnost bude odvětví dopravy měnit a my musíme být připraveni. Když totiž v otázce bezpečnosti zaspíme, riskujeme lidské životy.

Jsme v permanentní opozici, lidé mají pocit, že se jim moc vzdaluje, a to se musí zvrátit

Rozhovor pro časopis !Argument: S europoslankyní Kateřinou Konečnou (KSČM) jsme hovořili nejenom o budoucnosti české komunistické strany a levice, ale také o případné toleranci vládě Andreje Babiše.

!Argument: Jak probíhá v KSČM vyhodnocování a analýza nejhoršího a překvapujícího výsledku?

Kateřina Konečná: Když něco chcete dělat poctivě a důsledně, tak to vždy nějakou dobu trvá. Nejhorší je dělat rychlé soudy na vlně emocí, že se volby nepovedly. Já mimo analýzu spoléhám hlavně na to, že si poslechnu názory na konferencích od našich členů, kde oni vidí chyby, kterých se KSČM dopustila v minulých letech a nyní ve volební kampani. Každopádně věřím, že tento výsledek bude pro KSČM odrazovým můstkem.

!A.: Jaké důvody neúspěchu strany vidíte vy, přece jen máte odstup z Evropského parlamentu?

K. K.: Pokud se na to budu dívat z evropské perspektivy, pak bohužel vidím souvislosti v tom, jak momentálně levice v Evropě ztrácí pozice. Jedna část levice podléhá tématům, která osloví jen opravdu malé menšiny, druhá část levice se zhlédla v neoliberalismu. Levice zapoměla na své voliče a na témata, která je zajímají. Až příliš často říkáme, proti čemu stojíme, ale málo, co vlastně reálně chceme. Jsme v jakési permanentní opozici a voličům se nezdá, že by nám to nějak vadilo. Chybí silný tah na branku a témata, která by dokázala oslovit. Na našem štítu musí být kromě hesel i reálné politiky, které bychom mohli prezentovat a hledat pro ně podporu. Chce to více aktivismu a politiky a méně politikaření. Lidé musí cítit, že stojíme na jejich straně a že nám nejde jenom o funkce, ale primárně o principy, za které jsme ochotni se porvat. KSČM často říká, že je jedinou levicovou stranou, ale občané podle mě trochu pozapomněli na rozdíly mezi levicí a pravicí, a proto bychom jako KSČM měli připomínat konkrétní věci, které přinesou profit mladým rodinám, seniorům a poctivě pracujícím lidem.

!A.: Jak se stavíte k úvahám o tom, že by KSČM mohla podpořit – za splnění určitých podmínek – menšinovou vládu hnutí ANO? Je to téma, na němž je ve straně shoda?

K. K.: Politika je umění možného. Osobně podporuji každý krok, který pomůže maminkám samoživitelkám, rodinám zatíženým hypotékami, pracujícím za minimální a podprůměrné mzdy. Jsem ale

přesvědčena, že bychom měli velmi pečlivě zvážit, zda můžeme jako levicová strana umožnit vládu miliardáře a mediálního oligarchy. Pokud by KSČM měla připustit vládu hnutí ANO, museli bychom si stanovit několik podmínek, které by vláda měla splnit, včetně data, do kdy je má vláda splnit. Myslím, že zdanění restitucí je jedna z podmínek, která napraví jednu z věcí, na něž se předchozí vláda vykašlala. Ale měli bychom si těch podmínek dát více. Při stanovení podmínek bude KSČM myslet na sociální situaci důchodců, rodin, lidí s nízkými příjmy. Nevěřím oligarchům, a tudíž naše případná tolerance by měla být podepřena písemnou dohodou.

!A.: Jak se musí podle vás KSČM změnit? Jaké kroky je potřeba podle vás učinit z hlediska organizace strany a jejího programu?

K. K.: Na pořadu dne je dle mého změna přístupu, jak jsem o něm již mluvila. Musíme být otevřenější. Lépe a rychleji reagovat na podněty, které přichází od lidí, různých uskupení, odborů apod. Téma referendum a církevních restitucí nestačí. Lidé nedostávají spravedlivou mzdu, topí se v dlužích, mladí si nemohou dovolit vlastní bydlení, problémem je nízká porodnost, zisky z poctivé české práce odcházejí do zahraničí nebo rovnou do daňových rájů, vidíme nerovnosti v přístupu ke kvalitní lékařské péči, stát se zbavuje svého nerostného bohatství a podepisuje smlouvy typu TTIP atd. To považuji za naprostý střípek toho, čemu bychom se měli věnovat. Navíc musíme čelit i realitě

moderní doby – nestačí, když napíšeme o našich vizích do Haló novin. Lidé mají stále častěji pocit, že se jim moc vzdaluje, a to se musí zvrátit. Musíme jim dát najevo, že nechceme jenom jejich volební hlas, ale že chceme být i jejich skutečnými reprezentanty v dobrém i zlém. Zapomínat také nemůžeme i na to, že se blíží doba, kdy naplno pocítíme dopady globálního oteplování a průmyslové revoluce 4.0, a tady stojíme před jednoduchou volbou – chceme prezentovat svoji vizi budoucnosti, nebo jen nadávat na vládu, která reaguje špatně a pozdě?

!A.: Může se KSČM zachránit – přece jen řada kritiků vyzdvihuje demografické problémy strany. Nezvóní straně umíráček?

K. K.: Těchto faktorů si jsem vědoma, ale krize politického stranictví je realita, která postihuje nejen KSČM. Když ovšem přijedu do krajů a tam se setkávám s perspektivními lidmi, kterým leží na srdci osud občanů České republiky a chtějí dělat skutečně progresivní levicovou politiku pro lidi, tak nemám obavy o to, že by KSČM zanikla. Problém KSČM není ve věku voličů ani ve věku lidí, kteří pro stranu pracují, ale ve způsobu, jakým se prezentuje.

Ten už skutečně zastaralé působí.

Celý rozhovor najdete na mé webové stránce www.konecna.cz

Konference k aktuálnímu stavu zdravotnictví v EU

V listopadu loňského roku jsem s kolegy organizovala v Evropském parlamentu konferenci k aktuálnímu stavu zdravotnictví v EU. Na této konferenci Evropská komise prezentovala svoji rozsáhlou studii, ve které dopodrobna analyzovala zdravotnictví všech 28 členských států EU. A já musím říct, že na tak dobré konferenci jsem nebyla už dlouho. Nashromážděné informace Komise jsou velmi zajímavé a podrobné. Jsem nadšena. Analýzu by měl rozhodně dostat do rukou náš nový ministr zdravotnictví, ať už to bude kdokoliv, a měl by ji použít!

Evropský parlament má už dost palmového oleje v biopalivech

Jsem ráda, že se daří plnit moji rezoluci k odlesňování a palmovému oleji. Je vrcholem hlouposti, aby EU podporovala kácení deštných pralesů, abychom mohli „ekologicky“ jezdit. Děkuji všem kolegům za podporu tohoto názoru. Jsem také ráda, že bylo odhlasováno zastropování přimíchávání řepky a kukuřice do biopaliv. Myslím, že těch žlutých lánů máme až dost a kukuřice by se měla primárně jíst.

Tisková zpráva o návštěvě europoslankyně Ing. Kateřiny Konečné na Fakultě elektrotechniky a informatiky VŠB-TU Ostrava

Napozvání doc. Ing. Bohumila Horáka, Ph.D. jsem v prosinci navštívila Fakultu elektrotechniky a informatiky Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava s cílem dozvědět se něco více o výuce, mimovýukových aktivitách, stávajících a připravovaných výzkumných a vývojových projektech. Krátká návštěva neumožnila seznámit se vším, s čím se v současnosti potýká akademická veřejnost. Zajímaly mě projekty, které se určitým způsobem dotýkají každého z nás a které se vztahují k mému působení ve výborech a komisích Evropského parlamentu, zejména v oborech dopravy a ekologických vztahů. Měla jsem možnost získat více informací k tématům, jako jsou alternativní pohony v dopravě v souvislostech s tématy širšího dopadu jako např. Smart Cities. Velmi mě zaujal projekt vývoje vodíkového pohonu v Projektu Hydrogenix, se kterým se studenti v minulosti účastnili několika ročníků soutěže Shell Eco Marathon.

Návštěva vysoké školy je pro mě vždy přínosem. Diskuse s lidmi, kteří jsou „na špici“ dění, vždy zahání mračna vtíravé skepse a díky znalostem, znalostem souvislostí, zkušenostem a praktickým dovednostem nastiňuje pozitivní obraz budoucnosti. Neméně významné je další rozšiřování spolupráce se zahraničními univerzitami

Nemravnost superbohaté elity

Zvykli jsme si už? Zvykli jsme si na to, že mocní a bohatí prostě odmítají platit daně a okrádají tak společnost, která jim pomohla k bohatství? Jednou za rok budeme předstírat zděšení po dalším úniku informací, ale jinak jsme přistoupili na to, že reálné kroky nikdy nepřijdou? Chceme opravdu akceptovat, že daně mají platit pouze lidé z nižších a středních vrstev, zatímco ti z vyšší třídy jsou nedotknutelní? Kdybych si to myslela, tak vstoupím do pravice strany, které by nemuselo vadit, že někteří lidé pohrdají státem, svými finančními závazky vůči němu a svými spoluobčany, na které chtějí daňovou zátěž hodit, zatímco jejich peníze si leží ladem v daňových rájích. Jsem však představitelkou levice a trvám tedy proto na tom, že se tento problém již skutečně musí začít řešit.

LuxLeaks, SwissLeaks, Panama Papers, Bahama papers a Paradise Papers. Všechny tyto kauzy by měly zvednout ze židle každého, kdo poctivě platí daně. Učitelka, pokladník, pošťák, horník či třeba státní úředník jsou srozuměni s tím, že z peněz vydělaných svojí každodenní prací odvádějí část na opravu silnic či nemocnic, na platy policistů, vojáků nebo na chod státních institucí. Pak tu ale máme elitu bohatých, kteří nám v podstatě vzkazují, že oni na to přispívat nemusí. Ve světle těchto kauz ztrácí svůj význam okřídlené řeči, že na světě jsou jisté jen dvě věci – smrt a daně. Multimilionáři a miliardáři žijí v přesvědčení, že pro ně platí jen ta první jistota. Jsem přesvědčena, že Jeremy Corbyn to řekl nejlépe – společnost je podle něj poškozena „superbohatou elitou, která opovrhuje jak daňovým systémem, tak námi všemi.“

Přitom žijeme ve světě, kde 1 % nejvíce majetných vlastní 50,1 % světového bohatství (před finanční krizí z roku 2008 to bylo 42,5 %), 10 % nejbohatších vlastní 89 % světového bohatství. Platit daně je však asi proti společenskému bontonu, a tak se ekonomické nůžky mezi těmi nejbohatšími a námi ostatními stále rozevrají. Pro 99 % škrtů, pro 1 % daňové ráje. Tohle je ta opravdová krize, která se odehrává za obrazovkami. Tohle je to, co ničí svět a naděje na spravedlivou společnost.

Evropská unie podle Gabriela Zucmana z Kalifornské univerzity v Berkeley přichází o pětinu všech vybraných firemních daní, což ročně odpovídá 60 miliardám eur (některé další analýzy hovoří až o 190 miliardách eur ročně). Celkem je v daňových rájích uskládáno sedm bilionů eur majetku. Organizace Glopolis odhaduje, že Česká republika přichází v daňových rájích o 21 až 57 miliard korun ročně. Jenom se zamyslete nad tím, co jiného by se s těmito penězi dalo dělat. O kolik by se mohly zvednout platy učitelům, doktorům, sestřičkám, policistům apod.? Právce stále nadává na státní dluh – nepomohly by tyto peníze? Nepomohly by důchodcům, na které stát zysoka kašle a za celoživotní práci je odměňuje almužnou? Kolik by se za ně mohlo postavit nemocnic pro skutečně potřebné a zranitelné?

Daňové ráje používají princip absolutního bankovního tajemství v kombinaci s nulovým zdaněním, čímž k sobě lákají kapitál a příjmy, jež by měly být zdaněny v jiných státech, a vytvářejí tak škodlivou daňovou soutěž a podkopávají spravedlivost daňových systémů. Celé situaci také nepomáhají daňové úniky díky společnostem, které se snaží vyhnout zdanění tím, že vytváří složité vnitřní struktury, a tím, že zneužívají mezery v daňových zákonech. Firma A například může poslat peníze firmě B, která na oplátku najme firmu A, aby jí poradila, co má s obdrženými penězi dělat. Firma A pak navrhuje firmě B, aby investovala do obrazů, drahých vín, jachet apod., které pak rovnou měrou využívají jak lidé z firmy A, tak B (což jsou většinou ty samé osoby pod dvěma firmami). Všichni jsou spokojeni a vše je zcela legální. Jestli není tohle projevem nemravnosti a pohrdáním celospolečenským systémem, tak nevím, co to je.

Evropská komise prostě nemá soudnost

Rozhovor pro Parlamentní listy

Europoslankyně Kateřina Konečná (KSČM) považuje rozhodnutí Evropské komise zažalovat Českou republiku, Polsko a Maďarsko za to, že nesplnily kvóty v přijímání uprchlíků, za hloupé. Má také jisté pochyby, jak bude v této záležitosti vyjednávat v Bruselu premiér Andrej Babiše (ANO). „Jaký může být vyjednávač někdo, jehož podnikání závisí na dotacích z EU? Babiš má v EU slabiny a všichni o tom ví,“ říká europoslankyně. A že by byla zastánkyní rychlého přijetí eura, jak měla uvést pro Hospodářské noviny? Pravda je prý zcela jiná a její vyjádření bylo překroucené.

Evropská komise posílá Česko, Polsko a Maďarsko k unijnímu soudu kvůli jejich přístupu k programu přerozdělování žadatelů o azyl podle kvót. Komise totiž byla nespokojena s tím, že se nechceme v otázce kvót chovat jako ostatní země. Odpovědi zemí na stanovisko EK byly podle jejího prvního místopředsedy Franse Timmermanse neuspokojivé. Co říkáte na takové rozhodnutí Komise? Co by mohlo přijít na konci žaloby a jak se může ČR bránit?

Je to hloupé rozhodnutí. Komise prostě nemá soudnost. Na konci může skutečně být Česká republika odsouzena k zaplacení velké finanční pokuty. Bránit se této žalobě nebude vůbec jednoduché, protože minulá vláda, jejíž významnou součástí byl i současný premiér Babiš, udělala procedurální chyby a nechala se přehlasovat na Radě ministrů místo toho, aby trvala na hlasování na Evropské radě. Dovolím si připomenout, že to byla právě KSČM, která se proti kvótám jako první vymezila a navrhla udělat protikrok, na který tehdejší strany ČSSD, ANO a KDU-ČSL bohužel nereagovaly. Jsem ovšem nyní zvědavá, jak si se situací poradí premiér, který se rád chlubí, jak nekecá a maká.

Co s daňovými ráji?

Nechci být stále svědkem toho, jak se mlátí prázdná sláma, zatímco jsou jedni na jachtě a druhí pracují (v Čechách navíc za naprostý pakatel). Dávám proto několik návrhů řešení boje s daňovými ráji.

1. Černá listina – Seznam zemí, které mají nulovou či téměř nulovou korporátní daň. Bytí na seznamu by mělo mít tři důsledky – sankce ze strany EU (myšleno zejména hospodářské sankce), ztráta přístupu k finanční podpoře z Mezinárodního měnového fondu a Světové banky, poškozování pověsti.
2. Veřejný registr vlastníků firem – EU a členské státy musí mít zcela jasno v tom, kdo vlastní jaké firmy. Jedině tak budeme moci lépe odhadnout, kdo má kolik kde zaplatit na dani.
3. EU musí mít jasnou definici pro daňové ráje – respektive musí být jasně určeno, co je legální daňovou optimalizací a co už je překračováním zákona. Tato definice by podle mého soudu měla umožnit optimalizaci daní významně omezit. Bohatí nemají platit menší daně jenom kvůli tomu, že mají drahé a schopné právníky.
4. Omezení přesouvání sídel firem – Firmy by si měly přestat měnit svá sídla podle toho, kde budou moci platit menší daně. Daně se mají platit v zemi, ve které k zisku došlo.
5. Reporting zisků v každé zemi zvlášť – Díky tomuto opatření by byly nadnárodní korporace nuceny vykazovat svoje zisky dle zemí, ve kterých tyto zisky vznikly. Občané i úřady by tak měli přístup k relevantnějším informacím o činnostech korporací v daných zemích.
6. Automatická výměna informací – Problémem je, že daňové ráje samozřejmě nezveřejňují informace o svých klientech. Standard zavedený OECD je takový, že informaci, kterou hledáte, musíte vlastně už předem znát (jméno daňového podvodníka, údaje o jeho bankovním účtu apod.). Potom můžete příslušné autority v daňovém ráji kontaktovat a začít si probíjet cestu skrze místní soudy, abyste dostali potvrzení informace, kterou už znáte. Je na čase, aby byl nepoužitelný systém OECD vyměněn za systém automatické výměny informací. Daňové ráje musí tento nový systém přijmout, jinak budou čelit protiopatření, viz bod 1.
7. Dobrovolná nevědomost jako trestný čin – Daňové úniky jsou sice ve většině zemí trestné a jejich strůjci mohou skončit ve vězení, nicméně účetní, právníci a bankéři, kteří pomáhali tento zločin spáchat, odejdou bez trestu. Dobrovolná nevědomost v problematice daňových úniků – tedy záměrně se svého klienta na nic neptat – není v pořádku. Měly by se zavést tvrdé testy pro prostředníky, kteří svým klientům pomáhají umožnit daňové úniky spáchat.
8. Odebírání licencí bankám, které se na nekalých daňových praktikách podílejí – případně „pouze“ významně zvýšit pokuty.

Stále čekáme na novou vládu a „užíváme“ si tak období politických šarvátok a trapných půtek. Až tato komedie skončí, doufám, že začne celospolečenská debata na téma, které zapříčiňuje ožebračování státu a tedy i všech jeho občanů. Jak může stát, který chce bojovat za spravedlnost a lidskou důstojnost, přehlížet fakt, že ve společnosti očividně neplatí stejná pravidla pro všechny? ČSSD a ANO možná mají za příznivíky živnostníky, ale já se domnívám, že jimi jsou primárně ti, co ohýbají zákony a jezdí v luxusních autech po silnicích, které se z jejich peněz nezaplátily, jelikož je prachsprostě ulili do daňových rájů. Boj proti daňovým rájům považuji proto za principiální a zcela nutný pro sociálně-ekonomickou stabilitu státu. Zákony a pravidla mají chránit ty nejzranitelnější a nikoliv neohrožené síbry, kteří chtějí být jen bohatšími. Stát musí vytvářet společnost pro všechny a nikoliv jenom pro boháče a jejich účetní, právníky a bankéře. Po nové vládě tedy požaduju, aby již neakceptovala nemravnost superbohaté elity, donutila ji platit její spravedlivý díl z daní, nebo jim rovnou odevzdala klíče od Strakovy akademie.

členské země EU a pak by začala platit. Kdo by ji nechtěl schválit, může prý z EU odejít. Někteří čeští poslanci a další známé osobnosti se už nechali slyšet, že „se zřejmě Schulz zbláznil a měl by si možná upravit medikaci“... Co na to říkáte vy?

Schulz plácnul totální kravinu. Nelze to nazvat jinak. Možná se chtěl jenom zviditelnit. Stačí se podívat, kdo mu dal za pravdu. Pokud vím, tak nikdo. Nicméně tyto konfrontační řeči z Německa jsou nebezpečné a víme, jak to v minulosti dopadlo. Ukazuje se, že v Německu panuje velká nervozita. V minulých letech udělaly Německo a Evropská unie mnoho chyb – řešení krize kolem eura, migrační krize –, to způsobilo vzestup populistických stran po celé Evropě včetně Německa. Toto ohrožuje současné německé elity a zoufalí lidé mají zoufalé nápady.

Celý rozhovor najdete na mé webové stránce
www.konecna.cz

Co se skrývá ve smlouvě JEFTA (EU–Japonsko)?

A je to tady znovu. Stále ještě běží ratifikační proces ke smlouvě mezi Kanadou a EU (CETA) a už je tu další „velká zkratka“. Ratifikační proces smlouvy CETA dost možná skončí pro zastánce volného trhu fiaskem, protože Belgie podala žádost o posouzení souladu této smlouvy s ústavou na Evropský soudní dvůr. Jeho negativní rozhodnutí by ukončilo možnost smlouvu CETA plně uvést v život.

Zatímco tedy všichni čekají na rozhodnutí soudu a dalších evropských parlamentů, začala Evropská komise včele se svým předsedou Junckerem vyjednávat novou smlouvu, tentokrát s Japonskem. Jednání o japonsko-evropské dohodě o volném obchodu (JEFTA) započala 6. července 2017 na jednání zástupců EU a Japonska. Tato smlouva, stejně jako CETA, má za cíl liberalizovat obchod a má být „druhou šancí“ po krachu jednání o smlouvě TTIP. V rychlém sledu by měly následovat obdobné dohody s Novým Zélandem a Austrálií. Z pohledu makroekonomického by uzavření smlouvy JEFTA znamenalo, že by jí bylo pokryto 40 % světového HDP a byla by zapojena země, která je součástí podobně rozsáhlé smlouvy TPP (Transpaciifická smlouva).

Z dosud uniklých dokumentů je patrné, že JEFTA pokračuje stejným směrem jako CETA a TTIP před ní. O některých rizicích víme již nyní, jiné můžeme předpokládat podle postojů EU a Japonska.

První rizikovou oblastí je finanční sektor. Jak ukázala krize z let 2008, vede uvolňování pravidel k stále riskantnějším operacím a tzv. morálnímu hazardu, kdy banky a jiné finanční instituce riskují a doufají, že budou zachráněny v případě neúspěchu státem,

protože jsou tzv. too-big-to-fall (tedy příliš velké na to, aby krachly). Cílem JEFTA je právě liberalizovat pravidla finančního sektoru, což vede k jeho větší nestabilitě a může tedy svými riziky vysoce převážit pozitiva liberalizace. Problémem je zejména rozsah liberalizací. Má se jednat o veškeré produkty spojené s financemi, přes inovace až ke konkrétním toxickým finančním produktům a nástrojům, které stály u výše zmíněné krize v roce 2008. JEFTA představuje značné riziko také v oblasti ochrany životního prostředí. Jeho dosavadní ustanovení nejsou ani dostatečně obsáhlá ani dostatečně konkrétní na to, aby v praxi zajistila účinnou ochranu. Ustanovení, která se týkají stavebního dřeva (jehož je Japonsko jedním z největších dovozců) a lovu ryb, mohou vést ke kritické situaci. JEFTA je naprosto nevhodná k řešení tak zásadních témat, jako je např. dovoz ilegálního stavebního dřeva nebo masivní lov tuňáka obecného. Japonsko je totiž zemí, která dodává 90 % čerstvého a mraženého tuňáka, druhu, kterému hrozí vyhynutí. JEFTA se však těmto velice dobře zdokumentovaným případům vůbec nevěnuje. Rozhodnutí japonské vlády, že nebude spolupracovat na jakémkoli udržitelném systému spotřeby, měl a má další důsledky ve spotřebě ryb ve Středozemním moři. Masivní dovoz ryb do Japonska ze Středozemního moře, který vedl k ohrožení některých dalších živočišných druhů, tak podtrhuje potřebu mít v JEFTA jasná a závazná opatření pro udržitelný lov ryb.

Celý rozhovor najdete na mé webové stránce www.konecna.cz

Jak ČR (ne)lobbuje?

Všichni víme, že Česká republika (respektive celá střední a východní Evropa) má v Bruselu jeden velký problém – není slyšet. Naši ministři často neovládají cizí jazyky, nejsme schopni vytvářet aliance, neumíme lobbovat, nemáme dostatečné množství Čechů v hlavních institucích, a pokud je tam máme, komunikace státní s nimi vázne, apod. To všechno vytváří atmosféru, ve které se cítíme osamoceni a jsme rádi za Visegrádskou čtyřku, která nám pomáhá si uvědomit, že v tom alespoň nejsme sami. Uzavřít se do prostoru, ve kterém se cítíme dobře, ovšem očividně nestačí a přehlasování u migračních kvót (kde s námi nebyly na jedné straně ani všechny státy V4) to jasně dokazuje. Musíme se tedy začít ptát – není už nejvyšší čas naučit se lobbovat?

Lobbing v EU

Nejde přitom jenom o české státní instituce, ale i o české firmy a uskupení. Údaje zpravodajského serveru Politico.eu mluví zcela jasně. Jenom v roce 2016 lobbisté vynaložili 1,7 miliard eur, aby v EU prosadili své zájmy a byli slyšet. Zásadním problémem je, že 95 % této částky pocházelo ze zemí, které se staly členy EU před rokem 2004. To tedy znamená, že Česká republika, Estonsko, Kypr, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Malta, Polsko, Slovinsko, Slovensko, Bulharsko, Rumunsko a Chorvatsko se podílely na výdajích na lobbing pouhými pěti procenty. V žádném případě nechci hájit lobbing jakožto správný nástroj prosazování zájmů, ale realita je taková, že když v Bruselu nejste a nelobujete, tak zcela logicky nic nezískáte. Nikdo neví, co si o čem myslíte, a evropští zákonodárci mohou snadno (a nechtěně) udělat rozhodnutí, které vás poškodí. Z pozice europoslankyně mohu říci, že nezáleží pouze na tom, jaké informace dostanete, ale záleží také na tom, kdo vám je reálně dá a kdy. České firmy až příliš mnoho spoléhají na to, že to za ně náš stát ohlídá. Ovšem Brusel rozhodně není Peking či Nové Dillí, aby se mohly dovolávat ekonomické diplomacie. Brusel není žádné chaotické tržiště, na kterém byste potřebovali držet za ruku. Nechápu tedy, proč lobbistické organizace sídlící v České republice vydaly v roce 2016 jen 4,1 milionu eur, což znamená, že český podíl na evropském lobbingu je 0,24 %.

Kdo umí?

Stačí se jenom podívat na země, které jsou v této branži významně úspěšnější než my. Nejvíce peněz daly lobbistické organizace sídlící v Belgii (427 milionů eur – tady by se slušelo poznamenat, že v Bruselu sídlí řada mezinárodních a i celoevropských organizací, takže se nejedná pouze o belgické firmy a sdružení). Druhé místo získaly lobbistické instituce se sídlem v Německu (181 milionů eur – zde se žádné překvapení rozhodně nekoná, ale ukazuje to na fakt, že Němci jsou schopni a ochotni si svoje zájmy pohlídat a mnoho do jejich obrany investovat), následuje Británie (154 milionů eur) a Francie (106 milionů eur). Šokující je, že se do první desítky nedostal ani jeden stát, který vstoupil do EU po roce 2004.

Často se v EU bavíme o dělicích liniích – sever a jih, východ a západ, staré členské země a nové členské země, země průmyslové a země rurální apod. Jsem stále více přesvědčena, že Česká republika si za své postavení v EU může do značné míry sama. Je pasivní a chybí jí silný tah na branku. Když nevíme, co vlastně v EU chceme, tak se nemůžeme divit, že nic nezískáme a nikdo neví, co od nás čekat. Naše firmy vytřeštěně koukají na evropskou legislativu a ani ve snu by je nenapadlo, že by se ji mohly pokusit samy ovlivnit. Když se chováme jako hadrová panenka, tak se tak s námi bude i zacházet. Potřebujeme nebát se bit za svoje zájmy a je jedno, jestli jde o český stát či o české firmy.

Odmítám eurohujerskou hru

Rozhovor pro Parlamentní listy

„Já odmítám tuhle eurohujerskou hru na to, že kdo není v tvrdém jádru Evropské unie, je odsouzen být bez vlivu, na druhé koleji, jako to říkají lidé odezírající ze rtů německých politiků, kteří se snaží vydírat stylem – když nás nebudete poslouchat, budete se mít špatně,“ konstatuje europoslankyně Kateřina Konečná (KSČM). K současným snahám ohledně vytvoření nové české vlády a sestavování možných koalic s hnutím ANO pak ještě uvádí: „Já si myslím, že pokud jde o politické veletoce a kličky, pak není větších kaskadérů než lidí u ČSSD a KDU-ČSL. Jen nechme korouhvičky, ať se točí po větru.“

V nejbližších měsících má prý dojít

k revizi dosavadních dublinských pravidel, podle kterých musel přichodit požádat o ochranu v první členské zemi EU, do níž vstoupil. Nyní má být nahrazen systémem s trvalým a povinným přerозdělováním migrantů, bez jakékoliv horní hranice. Podle vašeho kolegy Jana Zahradila toto nové opatření prosazují zejména členové Evropského parlamentu (EP). Evropská komise měla zas navrhnout povinné přijímání uprchlíků jen v případě další migrační krize. Která z těchto verzí podle vás bude spíše schválena? A mají vůbec šanci země V4 se těmto návrhům vzepřít?

V listopadu loňského roku Evropský parlament schválil svou verzi revize dublinských pravidel v poměru 390 hlasů pro, 175 proti a 44 se zdrželo. Spolu s některými českými kolegy

(za KSČM jsem pozměňující návrhy podepsala já a kolega Maštálka) a částí europoslanců z Visegrádských zemí, jsme se pokusili vyřadit špatná ustanovení, jako je například povinný mechanismus přerозdělování žadatelů o azyl. Chtěli jsme, aby tento mechanismus byl, pokud nutně musí existovat, pouze na dobrovolné bázi. Taktéž jsme chtěli z návrhu vyřadit širokou definici rodiny v rámci azylových kritérií, sankce pro státy, jež se systému nebudou účastnit, a řadu dalších drobnějších, nicméně kontroverzních věcí. Nasbírali jsme dostatek podpisů, aby se o našem alternativním návrhu hlasovalo na plénu EP. Nicméně v hlasování byl tento návrh většinou odmítnut.

Vzepřít se návrhu nebude snadné, jedinou šancí je Evropská rada. Ovšem opět se může stát jako v roce 2015, že sliby o jednomyslném rozhodování budou porušeny. Země V4 se musí snažit získat

na Evropské radě blokační menšinu, což znamená získat pro náš názor ještě několik států, což bude vyžadovat od české vlády hodně vyjednávání.

Co tedy vlastně obsahuje přijatý vyjednávací mandát, tedy nový návrh Evropského parlamentu?

Mezi klíčové body dokumentu, který připravila europoslankyně Cecilia Wilkström (skupina ALDE – působí v ní české ANO) patří posílení bezpečnostních opatření (všichni, kteří žádají o azyl, musí být při příchodu zaregistrováni), rychlejší...

Celý rozhovor si můžete přečíst na mém webu www.konecna.cz

SLEDUJTE MNE NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

www.konecna.cz

facebook: Kateřina Konečná

twitter: konecna_k

instagram: katerina_konecna

European United Left • Nordic Green Left
EUROPEAN PARLIAMENTARY GROUP
GUE/NGL
www.guenglu.eu